

van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer B.D. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bishkek, en bent u in het bezit van het staatsburgerschap van Kirgizië. Hoewel u er in het verleden op aangeven van uw ouders voor gekozen hebt om in uw land van herkomst te boek te staan als een etnische Oezbeek, en de door u neergelegde identiteitsdocumenten zulks ook aantonen, bent u in werkelijkheid van etnisch Oeigoerse origine. U verklaarde zich een eerste keer vluchteling in België op 6 oktober 2000, doch putte deze procedure niet volledig uit en keerde op 7 november 2002 uit eigen beweging terug naar Kirgizië door tussenkomst van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Volgens uw verklaringen raakten uw toenmalige problemen in de vergetelheid, en slaagde u erin uw leven in Kirgizië terug op te pikken. U geeft te kennen dat de moeilijkheden die u ertoe hebben aangezet om Kirgizië opnieuw te verlaten zijn begonnen in april 2010, in de nasleep van de toenmalige politieke omwenteling. U verklaart in dit verband dat er op 7 april 2010, naar aanleiding van politieke demonstraties in de buurt, een gewapende groep personen uw woning is binnengevallen met de bedoeling om u te mobiliseren om zich aan te sluiten bij de coup. U stelt dat u hier niet op in ging, met als gevolg dat u werd geslagen totdat u het bewustzijn verloor. Volgens uw verklaringen zijn er vervolgens enkele bewoners uit de buurt tussen gekomen en zijn deze erin geslaagd om uw belagers te doen vertrekken. U verklaart tevens dat u door twee bewoners uit de buurt voor verzorging naar het ziekenhuis werd gebracht. Uw echtgenote en kinderen zouden 's anderendaags zijn ingetrokken in de woning van uw ouders totdat u het ziekenhuis enkele dagen later hebt verlaten. U zou uw gezin vervolgens hebben ondergebracht in het dorp Leninskoye, gelegen nabij de grens met Kazachstan. U zou hen daar in de daaropvolgende periode ook zelf af en toe hebben opgezocht, doch verbleef naar eigen zeggen tevens her en der bij vrienden in de omgeving van Bishkek. U zou ongeveer twee tot drie weken na de inval in uw woning een klacht hebben ingediend bij de politie en daarin het verloop van de gebeurtenissen hebben beschreven, evenals hebben aangegeven dat u vermoedt dat er een politieagent betrokken was bij deze inval. Zulks zou u immers hebben vernomen van een buurvrouw die deel uitmaakte van de groep die tussengekomen is in het incident in uw woning en één van de belagers herkende als zijnde een agent. U stelt dat er zich op het moment van de aangifte nog een aantal personen bij de politie aanmeldden naar aanleiding van soortgelijke situaties, met als gevolg dat u zich akkoord verklaarde om de individuele klachten te bundelen tot een groepsklacht aangezien deze meer effect zou kunnen sorteren. Enkele weken later, omstreeks mei of juni 2010 zou u echter op straat zijn benaderd en meegenomen door een groep personen, waaronder een agent waarvan u weet dat hij zich voordien met uw klacht bezig hield. U zou door deze personen zijn bedreigd en op nogal hardhandige wijze zijn aangemaand om uw klacht in te trekken. U verklaart hier evenwel géén gevolg aan te hebben gegeven, omdat u hoopte op gerechtigheid. U verklaart Kirgizië op 6 oktober 2010 te hebben verlaten om verdere moeilijkheden uit de weg te gaan en naar Moskou, Rusland te zijn gereisd. Van daaruit zou u naar Brest, Wit-Rusland zijn getrokken, om zo via Polen naar België voort te reizen. Volgens uw verklaringen bent u in België toegekomen op 14 oktober 2010 en nog op diezelfde dag leidde u hier uw asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw originele Kirgizische paspoort, respectievelijk d.d. 07.05.2003 (binnenlands gebruik) en d.d. 22.05.2003 (buitenlands gebruik), uw origineel Kirgizisch militair boekje d.d. 10.08.2007, evenals een duplicaat d.d. 09.07.2010 van uw originele Kirgizische huwelijksakte. Uw echtgenote, P. Z., vervoegde u met de kinderen begin februari 2011 en diende op haar beurt een asielaanvraag in op 11 februari 2011. U zou van familie en vrienden hebben vernomen dat er nog regelmatig naar u gevraagd wordt in Kirgizië sinds u in België verblijft, naar u vermoedt door de personen en politie met wie u eerder aanvaringen kende.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de elementen dat in uw dossier voorhanden is, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève dient te koesteren ten aanzien van uw land van herkomst. U toont evenmin aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen in geval van terugkeer naar Kirgizië.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt vooreerst dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die

in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interethnisch geweld tussen Kirgizezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van de Oeigoerse gemeenschap waartoe u zelf behoort. Daarom kunnen uw loutere Oeigoerse origine en herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op voorgaande elementen dringt zich dan ook een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming op.

Wat betreft de redenen die u aanhaalt om uw asielaanvraag te stofferen, moet worden onderstreept dat uw verklaringen de nodige geloofwaardigheid ontberen. Uit het geheel van de verklaringen die u hebt afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat u nagenoeg geen toelichting kunt verstrekken met betrekking tot diverse aspecten die raken aan het wezen van uw vluchtrelaas en asielmotieven. Zo kunt u géén concrete gegevens of aanwijzingen aanreiken met betrekking tot de persoon, het lot of wedervaren van de buurvrouw die bij de inval in uw woning één van uw belagers herkende als een politieagent. Nochtans is het volgens u net op grond van haar bemerkingen dat u vervolgens een klacht zou hebben ingeleid (CGVS d.d. 23.07.2012, blz. 20 en CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 6, 10). Voorts kunt géén enkele concrete indicatie aanreiken met betrekking tot de persoon of identiteit van de overige bureaus die volgens uw verklaringen tijdens de kwestieuze aanval in uw woning zijn tussengekomen en erin slaagden om deze te doen staken (CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 5). Evenmin hebt u enig concreet idee betreffende de persoon of identiteit van de politieagent die door een buurvrouw werd herkend en mede door u werd aangeklaagd bij wijze van een collectieve klacht (CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 6, 7). U hebt met uitzondering van één enkele persoon voorts géén weet van de identiteit van de overige personen die de gemeenschappelijke klacht hebben onderschreven (CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 6). In dit verband spreekt u achtereenvolgens trouwens op incoherente wijze van, respectievelijk, 5, 8 of zelfs 13 lotgenoten (CGVS d.d. 20.01.2011, blz. 9; CGVS d.d. 23.07.2012, blz. 17; CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 10) en hierop gewezen stelt u louter dat u het getal eigenlijk niet meer weet maar dat de persoon die de groepsklacht orchestreerde zich aan u liet ontvallen dat het om 13 personen zou gaan (CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 10). Zulks biedt echter niet de minste uitleg voor de eerder afgelegde verklaringen. Verder bent u in het ongewisse met betrekking tot het lot of wedervaren van de persoon die het voortouw genomen heeft met betrekking tot de groepsklacht (CGVS d.d. 10.08.2008, blz. 6) en hebt u behoudens het vermoeden dat "de collectieve aangifte toch een bepaald niveau heeft bereikt" (CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 6) geen idee betreffende de stand van zaken of uitkomst van de klacht (CGVS d.d. 23.07.2012, blz. 19, 20 en CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 7). Evenmin kunt u concrete gegevens aanreiken wat betreft de jurist die bij de groepsklacht betrokken werd (CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 7), noch wat betreft de jurist bij wie u persoonlijk advies ingewonnen zou hebben en wie u uitdrukkelijk zou hebben verzocht om de zaak naar het parket door te verwijzen (CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 11). Dat u géén verdere concrete elementen in verband met voorgaande kunt aanreiken of zich terzake klaarblijkelijk niet verder informeerde, klemmt daarenboven des te meer in het licht van de vaststelling dat de oorzaak van de voortzetting van uw problemen naar eigen zeggen net ligt in het gegeven dat u ten overstaan van de politie steeds principieel weigerde om uw klacht in trekken, omdat u gerechtigheid wilde (CGVS d.d. 23.07.2012, blz. 15).

Relevant in verband met voorgaande is tevens niet alleen de vaststelling dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs bijbrengt van de moeilijkheden die u en uw gezin naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, maar met name de vaststelling dat u géén coherente verklaringen aflegt om dergelijk gebrek te verklaren. Daar waar u tijdens het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal (CGVS d.d. 20.01.2010, blz. 7) immers duidelijk aangeeft dat u niet langer in het bezit bent van medische stukken met betrekking tot de door u aangehaalde hospitalisatie aangezien deze werden neergelegd om de klacht te onderbouwen, luidt het nadien dat u dergelijke stukken niet hebt meegenomen uit angst om in het bezit ervan opgepakt te worden bij een grensovergang, of nog dat u deze niet langer bezit omdat u deze stukken deels zelf vernietigd hebt of verloren bent omwille van uw omzwervingen sinds de gebeurtenissen van april 2010 (CGVS d.d. 23.07.2012, blz. 18). Nog verklaart u aanvankelijk ten overstaan van het Commissariaat-generaal (CGVS d.d. 20.01.2011, blz. 7) duidelijk en herhaaldelijk dat u tout court géén stukken hebt ontvangen in verband met uw klacht bij de politie, terwijl u later aangeeft wel degelijk een ontvangstbewijs van de aangifte te hebben ontvangen, maar dat dit verloren is gegaan ten gevolge van uw verblijf op verschillende plaatsen, dat iemand het mogelijkerwijze gevonden en vernietigd heeft omdat dergelijk document niet graag wordt gezien (CGVS d.d. 23.07.2012, blz. 18, 19 en CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 10). Gewezen op dit verschil in uw verklaringen, stelt u dat er bij het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of u dergelijke documenten op dat eigenste moment bij zich had en u daarom ontkennend antwoordde (CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 10). Deze uitleg overtuigt echter niet, aangezien u in het kader van het kwestieuze

gehoor nadrukkelijk verklaarde niets te hebben ontvangen van de politie na aangifte van de klacht (CGVS d.d. 20.01.2010, blz. 7).

Voorts blijkt dat de opeenvolgende verklaringen die u hebt afgelegd niet geheel eensluidend zijn en al evenmin naadloos aansluiten bij de verklaringen afgelegd door uw echtgenote. Zo kan uit de verklaringen die u aanvankelijk aflegde ten overstaan van het Commissariaat-generaal (CGVS d.d. 20.01.2011, blz. 7) op geen enkele wijze afgeleid worden dat u het bewustzijn verloren zou hebben naar aanleiding van de inval in uw woning op 7 april 2010, terwijl u zulks nadien wel nadrukkelijk benoemt en aanhaalt als reden waarom u niet van een en ander op de hoogte bent (CGVS d.d. 23.07.2012, blz. 15 en CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 5, 6, 7). Met betrekking tot uw verblijf in het ziekenhuis gedurende enkele dagen in april 2010 geeft u bovendien herhaaldelijk aan dat u uw echtgenote meermaals telefonisch contacteerde omdat u ongerust was (CGVS d.d. 20.01.2011, blz. 9 en CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 10), terwijl uw echtgenote in dit verband duidelijk stelt géén contact met u te hebben gehad tijdens uw hospitalisatie en dat dit contact slechts hernomen werd na uw ontslag uit het ziekenhuis (CGVS P. Z. d.d. 10.08.2012, blz. 15). Nog verklaart u dat uw echtgenote de nacht doorbracht in de eigen woning na de inval op 7 april 2010 of dat er misschien wel een buurvrouw kwam logeren die nacht (CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 8), terwijl het blijkt de verklaringen van uw echtgenote net zij is die de nacht samen met de kinderen bij een buurvrouw doorbracht (CGVS P. Z. d.d. 10.08.2012, blz. 14). Aangezien ook deze vaststellingen betrekking hebben op relevante aspecten van de door u beschreven gang van zaken, komt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Tekenend voor het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u ingeroepen moeilijkheden binnen de toenmalige context is voorts de vaststelling dat u (CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 7) en uw echtgenote (CGVS P. Z. d.d. 10.08.2012, blz. 12) geen enkele concrete situatie van soortgelijke invallen in woningen bij buurtbewoners kunnen benoemen of toelichten, niettegenstaande uit uw verklaringen genoegzaam afgeleid kan worden dat er dergelijke invallen zijn voorgevallen. Bovendien blijft u gevraagd naar de stand van zaken of actualiteit van uw vrees op de vlakte en blijkt dat u nauwelijks kan situeren wanneer er nog politie naar u zou zijn komen informeren na het vertrek. Evenmin blijkt dat u ernstige of veelvuldige inspanningen ondernomen hebt om méér te weten te komen. In het licht van de bewijslast die in beginsel echter op u rust om de voorgehouden moeilijkheden en vluchtmotieven aan te tonen, kan niettemin worden verwacht dat u zich informeert om de eigen situatie in te schatten, temeer aangezien uit uw dossier blijkt dat u daartoe over de nodige mogelijkheden en contacten beschikt bij wijze van onder meer familie en vrienden (CGVS d.d. 23.07.2012, blz. 3, 19; CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 2, 3).

Verder kan worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid tevens wordt ondermijnd door de vaststelling dat de door u beschreven reisroute evenmin aannemelijk voorkomt. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u aanvankelijk (CGVS d.d. 20.01.2010, blz. 5) laat gelden dat u vanuit Bishkek met de trein naar Moskou bent gereisd, terwijl u later aangeeft (CGVS d.d. 23.07.2012, blz. 11) dat u met de wagen naar Shu, Kazachstan bent gereisd, en vervolgens met de trein naar Moskou. Gewezen op deze discrepantie, stelt u dat het wel degelijk om Shu gaat, dat u niets anders gezegd kan hebben, dat u misschien verkeerd begrepen werd of het misschien verkeerd verteld werd, dat u keer op keer hetzelfde kan vertellen over uw reisroute (CGVS d.d. 23.07.2012, blz. 14). Deze uitleg overtuigt echter niet, aangezien een analyse van uw verklaringen duidelijk uitwijst dat er geen sprake kan zijn van verwarring. Nog kan worden opgemerkt dat u stelt dat er géén geldige reisbescheiden voor u werden opgemaakt om naar Europa te reizen, dat u de controlepost in Polen gewoon bent kunnen doorwandelen zonder controle, en dat u zich voor het overige geen stopplaatsen, steden of landen doorreis herinnert op weg van Polen naar België (CGVS d.d. 23.07.2012, blz. 12, 13). Los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u tijdens de reis van Polen naar België géén enkele concrete aanwijzing zou hebben opgevangen met betrekking tot de gevolgde route, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bijzonder reëel is om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt de door u beschreven gang van zaken omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf als de persoon die u vergezelde (uit uw verklaringen blijkt immers dat u niet in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor. Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst, zoals gezegd, een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen, dient dan ook te worden besloten dat u wegens een gebrek aan afdoende geloofwaardige elementen niet aantoonbaar dat u aanspraak kan maken op een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Aangezien u

behoudens voornoemde etnische motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen ingeval van terugkeer naar uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten zijn tot slot niet van dien aard dat ze bovenstaande bevindingen in een ander daglicht stellen. Deze stukken, i.e. uw origineel (verlopen) Kirgizische paspoort, uw Kirgizisch militair boekje en Kirgizische huwelijksakte, leveren immers louter een indicatie van een aantal persoonsgegevens die niet meteen ter discussie staan. In verband met uw militair boekje dient evenwel te worden onderstreept dat dit stuk op bladzijde 15 een aanwijzing bevat dat u zich op 30 juni 2010 nog op een militair commissariaat hebt aangeboden om een verrichting in het boekje te laten doen, zoals u zelf ook toegeeft (CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 11). Dergelijke handeling kan echter géénszins zonder meer in overeenstemming gebracht worden met de moeilijkheden en vrees ten overstaan van de Kirgizische autoriteiten die u voorhoudt sinds april 2010. Uw argument terzake, dat het niet over een militaire instelling gaat en u geen risico nam omdat militairen altijd de laatsten zijn die deelnemen als er iets gebeurt, kan in dit verband bezwaarlijk overtuigen (CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 12).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw P.Z. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bishkek. U bent van etnisch Oeigoerse origine en u bent in het bezit van het staatsburgerschap van Kirgizië. Hoewel u er in het verleden wel eens door etnische Kirgiezen op gewezen werd dat u hen moest gehoorzamen en voorrang diende te verlenen in bijvoorbeeld de wachtrij in het ziekenhuis, zijn de moeilijkheden die u ertoe hebben aangezet om Kirgizië uiteindelijk te verlaten volgens uw verklaringen begonnen in april 2010, in de nasleep van de toenmalige politieke omwenteling. U verklaart in dit verband dat er op 7 april 2010, naar aanleiding van politieke demonstraties in de buurt, een gewapende groep personen uw woning is binnengevallen met de bedoeling om uw echtgenoot, B.D., te mobiliseren om zich aan te sluiten bij de coup. U stelt dat uw echtgenoot hier niet op in ging, met als gevolg dat hij werd geslagen totdat hij het bewustzijn verloor. Volgens uw verklaringen zijn er vervolgens enkele bewoners uit de buurt tussen gekomen en zijn deze erin geslaagd om uw belagers te doen vertrekken. Nadat uw echtgenoot door enkele buurtbewoners naar het ziekenhuis werd gebracht, zou u zelf de nacht hebben doorgebracht bij een buurvrouw. De dag nadien zou u samen met de kinderen zijn ingetrokken in de woning van uw schoonouders totdat uw echtgenoot het ziekenhuis enkele dagen later heeft verlaten. U zou vervolgens samen met de kinderen zijn ondergebracht in het dorp Leninskoye, gelegen nabij de grens met Kazachstan. Uw echtgenoot zou u daar in de daaropvolgende periode ook zelf af en toe hebben opgezocht, doch verbleef tevens her en der bij vrienden in de omgeving van Bishkek. Uw echtgenoot zou naar aanleiding van de inval in uw woning samen met enkele anderen een collectieve klacht hebben ingediend bij de politie en daarin het verloop van de gebeurtenissen hebben beschreven, evenals hebben aangegeven dat hij vermoedt dat er een politieagent betrokken was bij de inval. Zulks zou uw echtgenoot hebben vernomen van een buurvrouw die deel uitmaakte van de groep die tussengekomen is in het incident in uw woning en één van de belagers herkende als zijnde een agent. U zou nadien nog van uw echtgenoot hebben vernomen dat deze klacht echter niet het gewenste effect sorteerde, doch integendeel resulteerde in verdere represailles en bedreigingen. Uw echtgenoot zou Kirgizië dienvolgens verlaten hebben op 6 oktober 2010. Op 14 oktober 2010 vroeg hij asiel aan in België. Zelf zou u Kirgizië samen met de kinderen vanuit Leninskoye hebben verlaten op 5 januari 2011 en reisde u via Almaty, Kazachstan naar Moskou, Rusland. Volgens uw verklaringen reisde u vervolgens naar Brest, Wit-Rusland, waar u nagenoeg een maand verbleef, alvorens naar België te komen. U zou hier op 8 februari 2011 zijn toegekomen, en verklaarde zich vluchteling op 11 februari 2011. U bent in het bezit van uw originele Kirgizische identiteitskaart, een duplicaat van uw originele Kirgizische huwelijksakte, evenals duplicaten van de geboorteaktes van uw kinderen. U zou van familie hebben vernomen dat er nog regelmatig naar u gevraagd wordt in Kirgizië sinds u in België verblijft, naar u vermoedt door de personen en politie met wie u eerder aanvaringen kende.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de elementen dat in uw dossier voorhanden is, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève dient te koesteren ten aanzien van uw land van herkomst. U toont evenmin aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen in geval van terugkeer naar Kirgizië.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt vooreerst dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interethnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van de Oeigoerse gemeenschap waartoe u zelf behoort. Daarom kunnen uw loutere Oeigoerse origine en herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op voorgaande elementen dringt zich dan ook een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming op.

In dit verband blijkt vooreerst dat u uw asielrelaas en vluchtmotieven in hoofdorde ent op de motieven die door uw echtgenoot, B.D. werden uiteengezet. Aangezien ten aanzien van hem werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een gebrek aan geloofwaardigheid, dringt zich te dezen dezelfde beslissing op voor u en kan integraal verwezen worden naar de motieven die hiervan aan de basis liggen:

[Het onderdeel uit de bestreden beslissing inzake B.D. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Verder kan worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid tevens wordt ondermijnd door de vaststelling dat de door u beschreven reisroute evenmin aannemelijk voorkomt. Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u géén weet hebt van de reisroute die u tussen Brest, Wit-Rusland en Brussel, België gevolgd hebt; dat u geen enkele plaats, stad of land van doorreis kan benoemen; dat de chauffeur die u vergezelde in de wagen wel enkele keren stopte maar dat u niet weet waar dit zou hebben plaatsgevonden; dat u geen weet hebt van controles; dat u niet weet waar u de Europese Unie bent binnengereisd; dat u niet in het bezit was van de nodige reisbescheiden om uw reis naar België te realiseren; dat er géén bijzondere afspraken gemaakt werden tussen u en de smokkelaars noch instructies gegeven werden met betrekking tot de reismodaliteiten of eventuele controles (CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 8, 9). Los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u tijdens de reis van Wit-Rusland naar België géén enkele concrete aanwijzing zou hebben opgevangen met betrekking tot de plaatsen, steden of landen van doorreis, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor dat de chauffeur niet op zijn minst concrete afspraken met u zouden maken om de nodige voorzorgen te nemen en in een back-up plan te voorzien. Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen, dient dan ook te worden besloten dat u niet aantoonbaar dat u aanspraak kan maken op een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Evenmin brengt u afdoende elementen te berde waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming zou lopen. Het gegeven dat het volgens uw verklaringen ook wel eens gebeurde dat u als etnisch Oeigoerse voorrang moest verlenen

aan etnische Kirgiezen als u ergens in de wachtrij stond, en u er daarbij ook soms verbaal door hen op werd gewezen dat u moest gehoorzamen (CGVS d.d. 10.08.2012, blz. 12), is in dit verband an sich onvoldoende zwaarwichtig en kan niet gekwalificeerd worden als een daad van vervolging, noch als ernstige schade.

De door u overgelegde documenten zijn tot slot niet van dien aard dat ze bovenstaande bevindingen in een ander daglicht stellen. Deze stukken, i.e. uw Kirgizische identiteitskaart, uw Kirgizische huwelijksakte, en de Kirgizische geboorteaktes van uw kinderen leveren immers louter een indicatie van een aantal persoonsgegevens die niet meteen ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Het enige middel dat wordt aangevoerd door de verzoekende partijen is *“Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoeker verklaart dat zijn huis binnengevallen werd door een groep politieke opposanten, waaronder één politieagent, die eisten dat hij zich bij hen aansloot. Toen hij weigerde werd hij door hen geslagen, waarop hij samen met een aantal lotgenoten een klacht indiende tegen zijn belagers. Daarop werd hij benaderd door de politie, die hem bedreigden en hardhandig aanmaanden om zijn klacht in te trekken. Omdat hij wilde dat gerechtigheid zou geschieden weigerde hij dit, en besloot te vluchten. Verzoekster steunt haar asielaanvraag op dezelfde elementen als haar echtgenoot.

4.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

4.3. Verzoeker legde een verlopen paspoort en zijn militair boekje neer en verzoekster haar identiteitskaart. Tevens leggen zij hun huwelijksakte en de geboorteakten van hun kinderen neer. Verzoekers laten echter na hun paspoorten voor te leggen, wat temeer klemt nu hun voorgehouden reisweg niet kan overtuigen. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn reisweg van Kirgizië naar Moskou en zijn doorreis van Polen naar België niet in het minst kan toelichten. Voorts is het geheel ongeloofwaardig dat verzoekers de Schengenzone konden inreizen zonder controles, gelet op de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone, in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift één versie van zijn incoherente verklaringen waar hij stelt dat hij “*eerst naar Shu (Kazachstan) en vervolgens met de trein naar Moskou*” reisde, en volhardt dat hij “*werd inderdaad niet persoonlijk gecontroleerd*”. Aldus worden de bevindingen van de commissaris-generaal echter geenszins weerlegd. Verzoekers maken dan ook geenszins aannemelijk dat ze illegaal naar België reisden, en maken dan ook niet aannemelijk geen identiteitsdocumenten te kunnen voorleggen. Verzoekers falen in hun medewerkingsplicht.

4.3.1. Verzoekers staven evenmin hun asielmotieven. Nochtans, in zoverre verzoeker gehospitaliseerd werd na een gewelddadige aanval door een groep politieke opposanten en samen met andere lotgenoten hiervoor een collectieve klacht indiende, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit kan documenteren. Dit klemt temeer nu verzoeker tegenstrijdig was bij de vragen over het adstrueren van zijn asielmotieven. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat hij zijn medische documenten heeft neergelegd om zijn klacht te onderbouwen en hij van de politie nooit documenten ontvangen heeft naar aanleiding van de klacht (gehoorverslag CGVS, 20.01.2010, p. 7). Naderhand verklaarde hij dat hij zijn medische documenten ofwel heeft achtergelaten, ofwel heeft vernietigd, ofwel is verloren, en ook een ontvangstbewijs had van de aangifte van zijn klacht die hij is kwijtgespeeld (gehoorverslag CGVS, 23.7.2012, p.18-19; gehoorverslag CGVS, 10.8.2012, p.10). Verzoekers verklaringen kunnen er enkel op wijzen dat hij vergeet wat hij eerder vertelde, wat niet het geval zou zijn indien ze op ervaringen berusten. Aldus laat verzoeker na de kern van zijn asielrelaas aan te tonen, doch biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring.

4.3.2. De commissaris-generaal wijst op tal van vaagheden en incoherenties in verzoekers hun verklaringen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithalen. Verzoeker bleek geheel onbekend te zijn met alle personen die in zijn asielrelaas een rol spelen. Hij kon noch de buurvrouw die één van de belagers herkende toelichten, noch de persoon die tussenkwam bij de aanval op zijn woning, noch de belager die een politieagent was, noch de overige slachtoffers met wie hij samen een collectieve klacht neerlegde, zelfs diegene die het voortouw nam, noch de jurist die hen bijstond, noch de jurist die hem persoonlijk adviseerde. Evenmin kon verzoeker een gelijkaardig incident bij andere lotgenoten beschrijven, en bovendien vermeldde hij pas dat hij bij de aanval het bewustzijn verloor tijdens het tweede verhoor op het CGVS. Tenslotte vertonen verzoekers hun verklaringen ook tal van flagrante tegenstrijdigheden, met name inzake het contact dat ze onderhielden tijdens verzoekers verblijf in het ziekenhuis, en de plaats waar verzoekster in die periode met hun kinderen verbleef.

4.3.3. Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat hij inzake voormelde elementen onwetend was, doch argumenteert dat hij “*geheugenproblemen heeft naar aanleiding van de zware incidenten die op basis*

liggen van zijn asielaanvraag” omdat *“hij na slagen van belagers zijn bewustzijn verloor en niets meer kon herinneren”*. Verzoeker *“stelt dat zijn vrouw is niet volledig op de hoogte betreffende details van de aanval”* omdat het *“is immers in de Oosterse traditie om niet alles aan de vrouwen te vertellen”* en *“verzoekers’ vrouw was bovendien niet persoonlijk aanwezig bij de incident”*. Wat de overige slachtoffers betreft die samen met hem *“de collectieve klacht hebben ingediend”* licht verzoeker toe dat het *“in totaal 13 lotgenoten”* betreft doch dat hij *“heeft toch geen lijst of kopie van de klacht”*. Verzoeker *“verblijft al lang in België en heeft geen idee over de stand van zaken wat de bovengenoemde klacht betreft”* en *“kan daarover geen informatie meer hebben”*.

4.3.4. In het kader van de asielpcedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De aard van de voorgehouden feiten laat bovendien toe te verwachten dat ze in het geheugen zouden gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers hun verdere leven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij dermate ernstig werd verwond dat hij zich niets kan herinneren van de voorgehouden feiten, noch legt hij een medisch attest neer waaruit kan blijken dat hij kampt met ernstige geheugenproblemen. Dat verzoeker hier bovendien pas op wees toen hij tijdens het tweede verhoor op het CGVS geconfronteerd werd met hiaten in zijn verklaringen, komt voor als ingegeven uit opportunisme. Verzoekers tonen evenmin aan dat het eigen is aan de *“Oosterse traditie om niet alles aan de vrouwen te vertellen”*, en dit zelfs in die mate dat een vrouw onbekend moet blijven met de redenen waarom ze met haar gezin haar land van herkomst dient te ontvluchten om op zoek te gaan naar internationale bescherming. Aldus bieden verzoekers geen aannemelijke verklaring voor de talrijke, ernstige hiaten en incoherenties in hun verklaringen, die dan ook onverminderd overeind blijven. Het asielrelaas komt dan ook verzonnen voor.

4.3.5. De geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt verder onderuitgehaald door de vaststelling dat verzoekers geheel niet weten of hun asielmotieven thans nog steeds actueel zijn. De blote bewering dat zij hierover geen informatie kunnen verkrijgen, kan bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat verzoekers tevergeefs ernstige inspanningen hebben ondernomen om zich te informeren dienaangaande. Verzoekers beperken zich voorts in het verzoekschrift tot het louter herhalen van hun voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er evenmin afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad stelt dan ook vast, na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier, dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas besloten heeft.

4.4. Verzoekers leggen ter terechtzitting een attest neer van de “World Uyghur Congress” uit Duitsland. Het attest wijst op de moeilijkheden van de Oeigoeren in China en de gevolgen hiervan voor Oeigoeren in de aangrenzende landen. Het attest is geheel gesteund op verzoekers hun beweringen die ongeloofwaardig werden bevonden. Nergens uit het attest kan blijken dat een individueel en onafhankelijk onderzoek werd gevoerd naar de feiten aan de basis van hun vertrek. Waar verzoekers hun asielaanvraag tevens steunen op hun etnische origine blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier dat er in Kirgizië geen sprake is van systematisch, aanhoudend en grootschalig etnisch geïnspireerde daden van geweld, maar dat er zich enkel individuele en etnische geïnspireerde incidenten kunnen voordoen, wat echter niet kan worden beschouwd als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Deze bevindingen worden evenmin weerlegd door de verzoekende partij noch door het voorgelegde attest van het Oeigoerse Wereldcongres.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.3. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich te laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK